

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. augusta 2008 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému **M. V.**, pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, písm. b/ ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, o odvolaní krajského prokurátora v Trnave proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 8. októbra 2007, sp. zn. 1 T 9/2003, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e** v celom rozsahu.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa vec vracia Krajskému súdu v Trnave, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave bol obžalovaný **M. V.** podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, oslobodený spod obžaloby pre pokračujúci trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, písm. b, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podal proti tomuto rozsudku odvolanie krajský prokurátor v Trnave.

V odvolaní krajský prokurátor vyjadril názor, že krajský súd pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval dôsledne podľa ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Vykonaným dokazovaním bola vyvrátená obhajoba obžalovaného založená na tvrdení, že s kradnutými vecami nachádzajúcimi sa v priestoroch jeho garáží nemá nič spoločné, keďže tieto priestory prenajal **S. V.**. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ na

výpoveď obžalovaného, ktorý sa prvý krát zmienil o osobe J. K., ako ďalšom prenajímateľovi, až na hlavnom pojednávaní, účelovo prispôbiac svoju obhajobu dôkaznej situácii, ako aj na výpoveď svedkyne M. K. z prípravného konania a zmenu jej výpovede na hlavnom pojednávaní a napokon poukázal aj na závery písomznaleckej expertízy ohľadom podpisu na nájomnej zmluve. Odôvodnenie zmeny výpovede svedkyne strachom z J. K. je neopodstatnené, nakoľko táto bola vypočutá až po jeho smrti.

Ako účelovú, rozporuplnú a tendenčne zameranú v prospech obžalovaného hodnotí krajský prokurátor aj výpoveď svedka M. G. (syna svedkyne M. K.), ktorú urobil na hlavnom pojednávaní.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania dôvodil, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nedostatočne a neúplne sa nezaoberal vo veci vykonaným dokazovaním, a teda opätovne v tomto smere nepostupoval dôsledne v intenciách ustanovenia § 125 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Poukázal tiež na skutočnosť, že prvostupňový súd pri posudzovaní trestnej zodpovednosti obžalovaného prehliadol právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutý v jeho rozhodnutí sp. zn. 1 To 64/2006 zo dňa 11. októbra 2006.

Na základe uvedených skutočností krajský prokurátor navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, vec vrátil tomuto súdu aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na podklade takto podaného odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, i správnosť konania ktoré mu predchádzalo a zistil, že napadnutý rozsudok trpí vadami, pretože krajský súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie. Preto je potrebné rozsudok krajského súdu zrušiť z dôvodu uvedeného v § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (§ 259 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy

na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por., vrátane dokazovania, ktoré nariadil najvyšší súd vo svojom uznesení z 11. októbra 2006, sp. zn. 1 To 64/2006, ktorým zrušil skorší rozsudok krajského súdu z 21. marca 2006 sp. zn. 1 T 9/03.

Z takto vykonaných dôkazov spoľahlivo vyplýva, že obžalovaný M. V. bol páchatelom skutkov v bodoch 1/ - 6/ uvedeného vo výrokovej časti obžaloby krajského prokurátora z 26. mája 2003, sp. zn. 2 Kv 57/01, a že tohto konania sa dopustil spôsobom, ktorý je popísaný v skutkovej vete tejto obžaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa so závermi krajského súdu nestotožnil, pretože tieto nie sú v súlade s výsledkami dokazovania, a to predovšetkým s prvotnou výpoveďou svedkyne M. K., svedkov P. D., M. L., J. M., E. G., P. A., V. O., M. S., A. D., a nie sú ani v súlade so závermi odborného vyjadrenia Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v B. z 9. októbra 2001. Krajský súd chybné hodnotil výsledky dokazovania z prípravného konania a nevysporiadal sa dôsledne s rozpormi vo výpovediach viacerých svedkov.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že predmetnej veci obžalovaný bol už skorším rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 21. marca 2006, sp. zn. 1 T 9/03, podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, zo spáchania žalovanej trestnej činnosti právne posúdenej ako pokračujúci trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, oslobodený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania krajského prokurátora, uznesením zo dňa 11. októbra 2006, sp. zn. 1 To 64/2006, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil vyššie citovaný rozsudok krajského súdu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd v tomto rozhodnutí podrobne sa zaoberal dôkaznou situáciou a najmä tiež hodnotením vierohodnosti jednotlivých dôkazov, s akcentovaním dôkazov relevantných aj z hľadiska ustálenia subjektívnej stránky konania obžalovaného.

Prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 270 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, po zrušení rozsudku z 21. marca 2006, sp. zn. 1 T 9/03, opätovne vykonal hlavné pojednávanie a doplnil dokazovanie v požadovanom smere výsluchom obžalovaného, svedky-

ne M. K., P. D., Mgr. Ľ. S., svedka J. Z., svedka M. G., navyac aj svedka Š. K., vykonaním konfrontácie medzi svedkami P. D. a Mgr. Ľ. S., vyžiadaním správy Obvodného oddelenia Policajného zboru H. a materiálu Inšpekčného odboru Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky za účelom preverenia niektorých obhajobných obžalovaného.

Krajský súd si osvojil obhajobnú verziu obžalovaného o prenájme garáží už nežijúcej osobe S. V., resp. taktiež už nežijúcemu J. K. a o tom, že kradnuté vozidlá, rôzne súčasti odcudzených vozidiel, doklady od vozidiel a podobne, ktoré boli nájdené pri domových prehliadkach, nepatrili jemu, ktoré jeho obhajobné tvrdenia sú do značnej miery založené len na nepotvrdených, resp. nehodnoverných výpovediach niektorých svedkov, ktoré nemajú v ostatných vo veci vykonaných dôkazoch dostatočnú oporu. Na druhej strane sa nevysporiadal s viacerými zásadnými objektívne preukázanými skutočnosťami a nevzal do úvahy všetky okolnosti, ktoré sú pre rozhodnutie významné.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako i konania ktoré mu predchádzalo zistil, že odvolanie krajského prokurátora je v celom rozsahu dôvodné. Krajský súd na hlavnom pojednávaní síce vykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy, ale tieto následne nevyhodnotil dôsledne v zmysle intencií § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. V dôsledku toho potom krajský súd nesprávne ustálil, že nebolo dokázané, že žalované skutky spáchal obžalovaný M. V.

Trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, kto príjem alebo iný majetok z trestného činu prevedie na seba alebo iného, požičia, vypožičia, predisponuje v banke, dovezie, prevezie, privezie, premiestni, prenajme alebo inak sebe alebo inému zadováži, alebo drží uchováva, ukrýva, užíva, spotrebuje, zničí zmení alebo poškodí v úmysle zatajiť existenciu takého príjmu alebo veci, zakryť ich pôvod v trestnom čine, ich určenie či použitie na spáchanie trestného činu, zmariť ich zaistenie na účely trestného konania alebo ich prepadnutie alebo zhabanie, a týmto činom získa pre seba alebo iného prospech veľkého rozsahu.

V predmetnej veci podľa výsledkov doterajšieho dokazovania, aj po doplnení dokazovania v intenciách vyššie citovaného zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ide podľa názoru najvyššieho súdu o typický prípad legalizácie príjmu z trestnej činnosti zo strany obžalovaného M. V.. Tento vo dvore, v garážach i rodinnom dome

prechovával veľké množstvo rôznych motorových vozidiel, motorov i ďalších súčastí motorových vozidiel, ktoré boli na rôznych miestach a v rôznom čase odcudzené svojim vlastníkom.

Vykonaným dokazovaním jednak v prípravnom konaní, a jednak aj na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný mal vedomosť o tom, že tieto veci pochádzajú z trestnej činnosti. Jeho obhajoba, založená na tvrdení, že dané priestory prenajal dňa 4. februára 2001 S. V., je nevierohodná a účelová.

V danej súvislosti treba poukázať predovšetkým na výpoveď družky S. V. svedkyne M. K. z prípravného konania, ktorej tvrdenie, že podpis jej druha na zmluve o prenájme je falošný v kontexte s ďalším obsahom jej výpovede a v kontexte s expertíznym písmo - znaleckým záverom, vyvracia túto obhajobu obžalovaného. Zásadná zmena výpovede svedkyne K. i svedka J. Z. až v štádiu hlavného pojednávania, ako aj následné výpovede svedkov M. G. (syna svedkyne K.), ale i svedka Š. K. sa z pohľadu celého radu ďalších vo veci vykonaných dôkazov, javia ako výpovede tendenčne zamerané v prospech obžalovaného. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v čase keď svedkyňa M. K. zdôvodňovala zmenu svojej výpovede strachom z osoby J. K., tak tento v tom čase už nežil. Ako to vyplýva z oznámenia M.Ú v G. zo dňa 2. decembra 2001 (č.l. 312 zv. č. 2 vyšetrovacieho spisu) zomrel dňa 1. septembra 2001, pričom svedkyňa bola prvý krát vypočutá až dňa 31. októbra 2001 (č.l.315 – 318, zv. č. 2 vyšetrovacieho spisu). Nie bez významu sú okolnosti súvisiace s jej osobou o ktorých vypovedala na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu dňa 12. marca 2007 (č.l.- 1869 súdneho spisu) a to, že v roku 2005, bola prepustená z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený v súvislosti s narkotikami. V čase výsluchu na hlavnom pojednávaní vykonávala protitoxikomanické ambulantné ochranné liečenie. Aj tieto okolnosti, pri hodnotení vierohodnosti výpovede tejto svedkyne, nepochybne je treba brať na zreteľ. Rozporné v tomto smere je aj podanie obžalovaného zo dňa 1. októbra 2002 (č.l. 58, zv. č. 1 vyšetrovacieho spisu) kde uviedol, že „pozemok prenajal V. a D.“.

Výsledky dokazovania preukazujú, že legalizácie príjmu z trestnej činnosti rôznymi technickými úpravami odcudzených motorových vozidiel sa dopustil práve obžalovaný M. V., a nie iné osoby, tak ako sa to snažil prezentovať vo svojich obhajobných tvrdeniach. Všetky vozidlá i súčasti motorových vozidiel, doklady i nástroje používané pri úpravách výrobných čísel motorov a karosérií boli pri domových prehliadkach nájdené v príľahlých priestoroch rodinného domu a v garážach patriacich obžalovanému. V týchto priestoroch

sa nepochybne nie len bežne pohyboval, ale odcudzené vozidlo zn. VW Golf 4, TDi, EČ: W., legalizované zakúpeným motorom a dokladmi od Ing. R. J. (z jeho havarovaného vozidla zn. VW Golf EČ: T.) on sám používal, pričom vozidlo bolo, ale zaevidované na M. O.. Rovnako aj nákladné motorové vozidlo zn. Avia Furgon A 21.1, EČ: K., ktoré bolo odcudzené dňa 5. mája 1999 v Poprade, používal s vedomím obžalovaného a na účely určené obžalovaným J. Z.

Nad rámec toho čo Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol v odôvodnení svojho uznesenia z 11. októbra 2006, sp. zn. 1 To 64/2006, treba uviesť ešte niektoré ďalšie nepochybne preukázané skutočnosti svedčiacie o vine obžalovaného:

- skutočnosť, že obžalovaný pracoval s motorovými vozidlami (a to nad rámec ním proklamovaného podnikania v oblasti požičiavania motorových vozidiel používaných na základe lízingu, resp. prenájmov nehnuteľností (je zrejmá nie len z výpovede jeho samého z 30. októbra 2001, ale svedčí o tom rad ďalších preukázaných okolností ako: nálezy množstva technických preukazov, nájdených pri domovej prehliadke jeho bytu,

- postup pri prepisovaní viacerých motorových vozidiel na iné osoby (svedok P. A., svedkovia V. O. a M. O., spoluobžalovaný J. R.). Tento postup sám vysvetľoval nelogicky, v prípade prepisu vozidla na M. O. odmietol uviesť dôvod prepisu, ona sama ako dôvod uviedla, iba celkom všeobecne a neurčito, že obžalovaný mal „nejaké rodinné problémy“,

- obžalovaný je usvedčovaný aj výpoveďami spoluobžalovaného J. R. a jeho samotnou trestnou činnosťou (s ktorými okolnosťami sa krajský súd vôbec nezaoberal), z ktorých vyplýva, že obžalovaný ho často vyhľadával na pracovisku, (kde ako príslušník policajného zboru vykonával prácu referenta odboru dopravných evidencií na Dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H.) a vo viacerých prípadoch požadoval od neho prihlásenie odcudzených motorových vozidiel do evidencie,

- pokiaľ sa týka oznámení obžalovaného Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky voči príslušníkom polície svedkom D. a M., toto bolo doručené až dňa 27. septembra 2001 a 17. júla 2002, teda po začatí policajnej akcie a vykonaní domových prehliadok (tie boli vykonané už v auguste 2001), ktorá skutočnosť do značnej miery spochybňuje tvrdenia obžalovaného voči menovaným svedkom. Navyiac reálne nie je možné, aby zámenu havarovaného vozidla za odcudzené v rámci opravy (za sumu

200 000 Sk) vykonal npor. D. v čase od decembra 2000 do januára 2001, keďže ku krádeži motorového vozidla zn. Golf M, ŠPZ: W. došlo v P. až dňa 15. apríla 2001,

- obžalovaný prostredníctvom obhajcu predložil súdu listinu - "kúpnopredajnú zmluvu" (č.l. 1795-1796 súdneho spisu) až v štádiu hlavného pojednávania (dňa 24. februára 2006), ktorou sa snažil dokladovať legálne nadobudnutie vozidla. Jej pôvod je však spochybnený jednak jeho vlastnou výpoveďou z prípravného konania zo dňa 5. júna 2002, v ktorej rozporne uviedol, že s Ing. J. žiadnu zmluvu o kúpe vozidla nespisoval a zhodne túto skutočnosť potvrdil vo svojich výpovediach aj menovaný svedok. Navyše tento potvrdil, že jeho havarované vozidlo bolo rozobraté na súčiastky a obžalovanému, ktorý ho sám vyhládal, predal len motor, veľký a malý technický preukaz a evidenčné čísla vozidla.

- obžalovaný nevypovedal pravdivo ani v časti, keď zdôvodňoval svoj útek (v deň začatia vykonávania domovej prehliadky) únosom neznámymi páchatelmi. Z oznámenia riaditeľa Obvodného oddelenia Policajného zboru H., zo dňa 19. marca 2007, č. ORP-142/HC-2007, PŠ (č. l. 1876) totiž vyplýva, že M. V. v roku 2001 nepodal v tejto súvislosti na políciu žiadne oznámenie.

Z uvedených skutočností vo svojom súhrne možno teda vyvodiť záver o, čo i len nepriamom, úmysle obžalovaného legalizovať príjem z trestnej činnosti, pretože si musel byť vedomý, že motorové vozidlá a ďalšie veci uvedené v bodoch 1/ až 6/ obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 26. mája 2003, sp. zn. 2 Kv 57/01, pochádzali z trestnej činnosti. Konanie obžalovaného podľa názoru najvyššieho súdu naplnilo zákonné znaky trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pretože iný majetok z trestného činu previedol na iného, držal, uschovával, ukrýval a užíval v úmysle zakryť jeho pôvod v trestnom čine a získal pre seba prospech veľkého rozsahu. O skutočnosti, že v garážach obžalovaného i príľahlých priestoroch jeho rodinného domu sa vykonávali zásahy do identifikačných údajov motorových vozidiel svedčia aj viaceré nálezy vecných dôkazov.

Nemožno súhlasiť s právnym záverom krajského súdu, že vo veci neboli produkované dôkazy o vedomosti obžalovaného o tom, že veci nájdené v jeho priestoroch pochádzali z trestnej činnosti a teda, že nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že obžalovaný sa dopustil žalovaných skutkov. Podľa názoru najvyššieho súdu vykonané dôkazy vo svojom

súhrne práve potvrdzujú takúto vedomosť obžalovaného a preto možno vyvodit' jeho zavinenie vo vzťahu k predpokladanému následku žalovaného trestného činu .

Najvyšší súd, vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti akceptoval odvolacie námietky prokurátora, tieto v celom rozsahu považoval za opodstatnené a dôvodné, pretože vykonané dôkazy poskytujú spoľahlivý základ pre záver o vine obžalovaného M. V. v rozsahu podanej obžaloby.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ,na podklade odvolania krajského prokurátora rozhodol tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Bude povinnosťou krajského súdu na základe doposiaľ vykonaných dôkazov, tieto opätovne náležito vyhodnotit' v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 z hľadiska ich významu a dôležitosti, následne správne ustáliť skutkový stav veci a použiť zákonu zodpovedajúcu právnu kvalifikáciu konania obžalovaného.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná .

V Bratislave , 27. augusta 2008

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová

JUDr. Pavol T o m a n, v.r.
predseda senátu